

คำพิพากษาฎีกา 1196-1218/2546
นางสุนทรี กั้วพวงรวม 23 คน
บริษัท หลักทรัพย์ จำกัด (มหาชน)
เรื่อง ลาออกมีผลเมื่อใด

โจทก์
จำเลย

1. โจทก์ทั้งสี่สืบสามฟ้องว่า โจทก์ทั้งสี่สืบสามเคยเป็นลูกจ้างของจำเลย โดย โจทก์ทั้งสี่สืบสามได้ยื่นใบลาออกล่วงหน้าให้ไว้แก่จำเลย แต่จำเลยกลับอนุมัติให้ใบลาออกดังกล่าวมีผลเป็นการเลิกสัญญาจ้างในวันที่ยื่นใบลาออกทันที ดังนั้น การที่ จำเลยอนุมัติให้โจทก์ทุกคนลาออกก่อนกำหนดที่ระบุไว้ในใบลาออก ทำให้โจทก์ทั้งสี่สืบสามขาดค่าจ้างที่จะได้รับนับตั้งแต่วันที่ยื่นใบลาออก โจทก์ ทั้งสี่สืบสามพร้อมจะทำงานให้จำเลยถึงวันที่กำหนดในใบลาออก การที่จำเลยให้โจทก์ทั้งสี่สืบสามออกก่อนกำหนดจึงเป็นการผิดสัญญาจ้างแรงงาน โจทก์ทั้งสี่สืบสามจึงขอเรียกค่าเสียหาย นับตั้งแต่วันที่ยื่นใบลาออกจนถึงวันที่โจทก์ประสงค์จะลาออก และตามระเบียบข้อบังคับของจำเลย ยังได้กำหนดให้พนักงานลาหยุดพักผ่อนประจำปีได้ปีละ 20 วันทำงาน ซึ่งหากใช้สิทธิไม่ครบ ก็สามารถนำที่เหลือมาสมทบในปีถัดไปได้อีก ก่อนที่จำเลยจะอนุมัติให้โจทก์ลาออก โจทก์ยังคงมีวันลาหยุดพักผ่อนประจำปีในปี 2544 เหลืออีก จึงมีสิทธิได้รับค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีดังกล่าว นอกจากนี้ในการทำงานจำเลยตกลงจะให้ค่านายหน้าจากการขายแก่โจทก์ที่ 10 ในอัตราร้อยละ 5 ของยอดรวมค่านายหน้าจากการขายทำได้ แต่จำเลยไม่ยอมจ่าย

2. จำเลยทั้งสี่สืบสามสำนวนให้การว่า โจทก์ทั้งสี่สืบสามไม่มีสิทธิได้รับเงินค่าเสียหายตามฟ้อง ไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีตามฟ้อง เพราะจำเลยคิดค่านวณเงินจากวันหยุดพักผ่อนประจำปีที่เหลืออยู่หักกลบลบหนี้กับหนี้สินหรือค่าเสียหายต่าง ๆ จากนั้นได้จ่ายเงินให้เป็นการเรียบร้อยแล้ว จำเลยมีระเบียบหรือประกาศเกี่ยวกับการลาออกของพนักงานเป็นการเฉพาะ กำหนดให้พนักงานที่ลาออกพ้นสภาพการเป็นพนักงานในวันยื่นใบลาออกเลยทันที โจทก์ทั้งสี่สืบสามไม่มีสิทธิเรียกเงินค่าเสียหายส่วนนี้ โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่านายหน้าจากการขายส่วนที่เหลือ เพราะยอดจำนวนเงินจากการขายของพนักงานขายซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบมีความผิดพลาดด้านตัวเลขและเกิดความเสียหาย ขอให้ยกฟ้อง

3. ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ว พิพากษายกฟ้องโจทก์ทั้งสี่สืบสามสำนวน

4. ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสอบประชุมปรึกษาแล้ว เห็นว่า การบอกเลิกสัญญาจ้างปัจจุบันพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 นำบทบัญญัติ

มาตรา 582 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาบัญญัติไว้ในมาตรา 17 ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน คู่สัญญายอมไม่มีสิทธิที่จะตกลงเกี่ยวกับการเลิกสัญญาจ้างเป็นอย่างอื่นได้ คดีนี้แม้จำเลยกับโจทก์ทั้งยี่สิบสามจะมีข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างตามระเบียบและข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานระบุว่า สำหรับพนักงานที่มีหน้าที่ดูแลข้อมูลความลับของบริษัทฯ/และหรือลูกค้าโดยทางปฏิบัติแล้ว บริษัทฯ จะอนุมัติให้พ้นสภาพในทันทีที่ยื่นหนังสือลาออก ทั้งนี้ให้อยู่ในดุลพินิจของกรรมการผู้จัดการขึ้นไปที่จะพิจารณาเป็นกรณี ๆ ไปก็ตาม แต่ระเบียบดังกล่าวเป็นข้อตกลงที่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 จึงต้องใช้พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 17 วรรคสอง บังคับแทน ดังนั้นเมื่อโจทก์ทั้งยี่สิบสามแสดงความประสงค์ให้การลาออกเป็นผลเมื่อพ้นกำหนด 30 วัน นับแต่วันยื่นใบลาออก แต่จำเลยกลับไม่ยอมปฏิบัติตามบทบัญญัติดังกล่าว ทำให้โจทก์ทั้งยี่สิบสามได้รับความเสียหาย จำเลยจึงต้องจ่ายค่าเสียหายแก่โจทก์ทั้งยี่สิบสาม

5. ตามอุทธรณ์ข้อสองของโจทก์ว่า โจทก์มีสิทธิเรียกค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีหรือไม่ เห็นว่า เมื่อโจทก์ได้ยื่นใบลาออกในปี 2544 มิได้ถูกจำเลยเลิกจ้าง จึงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้าง ตามส่วนสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปีในปีที่เลิกจ้าง ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 67

6. ตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า โจทก์มีสิทธิเรียกค่านายหน้าจากการขายหรือไม่ เห็นว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 76 บัญญัติว่า ห้ามนายจ้างหักค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด และค่าล่วงเวลาในวันหยุด เพื่อชำระหนี้ที่ลูกจ้างเป็นหนี้นายจ้างเว้นแต่การชำระหนี้เป็นอย่างหนึ่งตามกฎหมายข้างต้น คดีนี้โจทก์ไม่มีสิทธิได้รับค่านายหน้า (ค่าคอมมิชชั่น) จากการขายตามหลักเกณฑ์การจ่ายค่าตอบแทน โดยระบุไว้ในข้อ 2 ตอนท้ายว่า ความผิดพลาดที่ทำให้เกิดความเสียหายของเจ้าหน้าที่การตลาดในความดูแลของหัวหน้าส่วน จะนำมาหักออกจากค่าตอบแทนของหัวหน้าส่วนที่ได้รับจากทีม ดังนั้น จำเลยจึงมีสิทธินำค่าเสียหายที่เกิดจากความผิดพลาด ในส่วนความรับผิดชอบของโจทก์มาหักออกจากค่านายหน้า (ค่าคอมมิชชั่น) ได้รับตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวข้างต้น มิใช่เป็นการนำค่าจ้างที่โจทก์ได้รับมาหักเพื่อชำระหนี้ จึงไม่ขัดต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 76

๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐ ๐๐

รวบรวมโดยนายไพบุลย์ ธรรมสถิตย์มัน (บ.1/น)